

L'èxit del sindicat o la desmobilització

Cosme Orell,
responsable de l'STEI-i Inca

La veritat és que vivim una època de molts de canvis i cada vegada amb menys temps per adaptar-nos-hi dins la societat actual, dins el món que ens ha tocat viure.

Les escoles i els IES, els nostres centres de treball, en són un clar exemple, hem passat en pocs anys de la LOGSE, a la LOCE i a la LOE, tres lleis orgàniques d'educació que marquen el devenir de la nostra tasca docent, amb la paradoxa que en alguns aspectes han conviscut les tres lleis a l'hora.

El personal docent però, tot i no entendre massa bé el perquè de tot plegat ha assumit de manera professional i vocacional aquests canvis i els ha incorporat a la seva tasca amb dignitat i amb la convicció que és per la millora de l'educació i que en un futur no llunyà els governants es posaran d'acord i la norma educativa s'estabilitzarà pel bé de tota la comunitat educativa.

La resposta però, del Govern espanyol, de retallar els sous al personal docent, ha esdevingut una passa més en la demostració, més que evident per altra part, que l'educació no importa massa a la classe dirigent, sols un parell de titulars de premsa quan surten esporàdicament els resultats d'aquests fantàstics informes que situen l'Estat espanyol a la cua d'Europa, tant a nivell de resultats acadèmics, com d'inversió en educació en termes de percentatge de PIB.

Curiosament però, Alemanya que inverteix un 2 i escaig per cent més de PIB en educació que Espanya no retalla el sou al professorat. Seguint amb l'exemple d'Alemanya, com a exemple d'economia competitiva d'Europa, el sou d'un professor és bastant més elevat que a Espanya i en canvi al nostre país tenim veus d'economistes i d'experts que diuen que els salaris dels treballadors han de baixar fins a un 30%, per ser competitius.

“Algú se'n recorda com eren les plantilles dels centres fa deu anys i com són ara?”

A ningú no se li escapa que la classe empresarial espanyola està per aquesta labor i els sous que es paguen als immigrants, i ara amb l'excusa de la crisi, també als no immigrants, amb comptades excepcions, estan en aquests nivells.

Dins aquest panorama de neoliberalisme absolut i aterrant al nostre petit redol de l'educació a les Illes Balears, ens trobam amb una situació peculiar, en alguns centres de treball, quan hi hem entrat, els representants de l'STEI-i per fer les nostres reunions informatives, durant aquests darrers mesos, se'ns ha fet la crítica que no hem estat capaços d'aturar aquest despropòsit i per tant sorgeix la pregunta següent, què hem fet els sindicats, que no hem impedit aquesta retallada de sous i de drets socials?

Quan estam en aquesta situació, en primer lloc, cal comptar fins a deu i la resposta des del meu punt de vista és la següent:

- Algú se'n recorda de com era la nostra nòmina fa 10 anys?

Actualment hi ha una sèrie de complements que abans no hi eren com ara: específic de comunitat autònoma, plus d'insularitat, acord 28/07/06, triennis i sexennis per al professorat interí.

Incorporació a les pagues extres de totes les retribucions complementàries, a excepció del complement específic de comunitat autònoma.

Segons un estudi de la confederació d'STES, les Illes Balears, és la Comunitat Autònoma on el personal docent cobra més, descomptant País Basc i Navarra.

- Cal recordar mesures com la implantació en plantilla del +1 d'infantil i de primària entre moltes altres.
- Algú se'n recorda què ha suposat el fons social del personal docent, (Decret 128/2002, de 18 d'octubre, pel qual es regula el sistema de prestacions d'acció social a favor del personal docent no universitari de les Illes Balears)?
- Algú se'n recorda del que ha suposat l'acord de conciliació de la vida laboral i familiar, (Acord del Consell de Govern de dia 28 de desembre de 2005, pel qual es ratifica l'acord de la Mesa Sectorial d'Educació sobre mesures de conciliació de la vida familiar i laboral del personal docent de la comunitat autònoma de les Illes Balears)?

- Algú se'n recorda dels pactes d'estabilitat del professorat interí, com a factor d'estabilitat de les plantilles als centres docents?

“De quines eines disposem si a les mobilitzacions no s’hi adhereix el gruix dels treballadors i de les treballadores?”

I tantes altres coses que durant aquests anys s’han assolit amb l’únic objectiu de dignificar la tasca docent, de millorar les condicions laborals de la nostra feina. Tothom aspira legítimament a viure bé, i sols en aquesta situació podem donar professionalment el millor que tenim, però quan ens retallen el sou i totes aquelles millores socials i laborals que hem negociat, no reaccionam, acceptam amb resignació. Per que? Tal vegada les mobilitzacions convocades no s’ajusten als nous temps, el dret dels treballadors a fer vaga, pertany al segle passat?

Totes aquestes millores que hem parlat abans les hem aconseguit sense gairebé mobilitzacions, o sols en comptades ocasions, (decret de català, concertació de batxillerat..) i per tant hem de concloure que han estat fruit de la bona feina del sindicat, com a legítims representants dels treballadors i de les negociacions que s’han dut a terme amb les diferents administracions, i com a sindicat majoritari en el món de l’ensenyament alguna cosa devem haver fet per arribar aquí on som.

Tot i que els grans avenços per a la classe treballadora s’aconseguien al segle XX, què hem de fer des dels sindicats per reclamar allò que en justícia ens pertoca i que per decret ens han llevat? De quines eines disposam si a les mobilitzacions no s’hi adhereix el gruix dels treballadors i de les treballadores? Ens cal la imaginació per trobar l’eficàcia, o tal vegada conscienciar la classe treballadora que si no ens tornam a engrescar en la defensa dels nostres drets el gran capital no ho farà. □